

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/25/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8622010152
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8622010152.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.08.2024, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému A. B. pre prečin ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. SK-2T/21/2022 zo dňa 04.04.2024, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov uznal obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/XX, C., vinným z prečinu ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 27.09.2021 v čase okolo 11.45 hod. na ul. D. E. C., pri vstupnej bráne do rodinného domu č. XXX/XX začal kričať voči B. F. „ja ti dám žandárov, ja ti dám políciu“, následne k nej pristúpil, začal rozhadzovať oboma rukami smerom k nej, pričom ju svojou rukou jedenkrát uderil do pravej ruky, ktorou si chránila tvár, kedy následkom úderu stratila rovnováhu a spadla na zem, pričom týmto konaním jej spôsobil pomliaždenie, natiahnutie a podvrtnutie ľavého ramenného kĺbu s dobou liečenia a práceneschopnosti najmenej 2 týždne.

Za to mu uložil podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j/, § 38 písm. 3 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 200,- (dvesto) eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd stanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd odkázal poškodenú Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava, IČO: 35 937 874 s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, v zákonnej lehote podal obžalovaný A. B. prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, v ktorom predovšetkým podal vlastné hodnotenie niektorých vykonaných dôkazov. Poukazoval na to, že poškodená je osoba vyššieho veku, a preto je podľa jeho názoru prirodzené, že s odstupom času prezentuje priebeh skutku inak, keď z prepisu hovoru medzi poškodenou a operátorom na tiesňovej linke zo dňa 27.09.2021 nevyplýva, že by on žalované slová povedal. Poukázal aj na výpoveď poškodenej zo dňa 01.06.2022, kde uviedla: „prečo stále volám policajtov a budem mať s nimi problémy“. Na uvedené skutočnosti poukázal z dôvodu, že je pravdou, že išiel za poškodenou, ktorá v tom čase bola hneď vedľa jeho domu, keďže tam býva, no išiel jej len povedať, že ho navštívili policajti a odkázali jej, aby ich opakovane nevolala bezdôvodne, keďže poškodená opakovane volala hliadku polície z rôznych dôvodov a nakoľko nebola doma a on bol vonku, policajti mu odkázali, aby

jej toto oznámil a keď jej to išiel odkázať, nemal dôvod predpokladať, že jej reakcia bude neprimeraná a začne sa rozčuľovať, pričom slová uvádzané v skutkovej vete povedala poškodená, a nie on a okrem toho povedala: „chod' preč, ty d'able“. Podal ďalej svoju verziu skutku tak, že v tom rozčúlení stratila rovnováhu a sadla si na zem, nie spadla a po tom, čo si sadla na zem, bola pri plnom vedomí a bez akýchkoľvek zranení. Vo vzťahu k spôsobenému účinku a následku odkazoval aj na to, že zranenie poškodenej, podľa neho, preukazujú len lekárske správy vyhotovené B. D., ktoré sú, podľa obžalovaného, jednak strohé a sú v rozpore s inými lekáorskými správami, v rozpore hlavne s lekáorskými správami neurológa, ktorý jednoznačne konštatuje, že tonus, hybnosť a sila horných končatín sú v norme, keď správy neurológa sú komplexné a obsahujú konkrétne postupy vyšetrenia, na rozdiel od lekáorských správ B. D.. Vyslovil názor, že sa stalo bežnou praxou, že orgány činné v trestnom konaní spravidla len odkazujú na závery znalcov ohľadom všeobecných, pravidelne opakujúcich sa otázok, pričom sa nezaoberajú zjavnými logickými a časovými súvislosťami konkrétneho prípadu. Odkazoval na to, že poškodená sa liečila v čase od 06.10.2021 na Ortopedickej ambulancii Fakultnej nemocnice s poliklinikou J. A. Reimana v Prešove u B. D., ktorý pri prvotnom RTG vyšetrení vyslovil podozrenie na štrbinovitú zlomeninu ľavej ramennej kosti pod kĺbovou jamkou. Uvedená diagnóza sa však v ďalšom priebehu liečby nepotvrdila. Počas liečby bola poškodená liečená na diagnózu pomliaždenia a podvrtnutia ľavého ramenného zhybu. Pri kontrolnom RTG vyšetrení dňa 24.11.2021 bola menovanej stanovenej diagnóza artrózy ľavého nadplecko-kľúčikového zhybu, ktoré ochorenie nie je v súvislosti s úrazom, ale predstavuje degeneratívne zmeny uvedeného zhybu. Uvedená diagnóza bola následne potvrdená aj RTG vyšetrením dňa 15.12.2021, pričom bola následne liečená na uvedené degeneratívne zmeny a zároveň jej bola predpísaná rehabilitácia uvedeného ochorenia. Zo záznamu zo dňa 27.09.2021 vyplýva, že samotná poškodená uviedla, že neutrpela žiadne zranenia. Toto konštatovala pri svojom výsluchu aj lekárka B. G., ktorá poškodenú ošetrovala. V uvedenej trestnej veci bol vypočutý znalec B. H. I., ktorý vypracoval znalecký posudok. Ten pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní jednoznačne uviedol, že nevie stanoviť minimálnu dĺžku liečby poškodenej a samotný poznamenal, že lekárske správy si odporujú, resp. sú kontroverzné, pričom nevylúčil, že k zraneniam poškodenej mohlo dôjsť aj neskôr. Súd v odôvodnení napadaného rozsudku uviedol: „... a znalec tiež uviedol, že aj liek, ktorý bol poškodenej podaný na zníženie tlaku, nie je síce liekom proti bolesti, no alternuje vedomie (vedie k upokojeniu, spavosti pacienta“ a na priamu otázku prokurátora, či uvedený liek mohol ovplyvniť vnímanie bolesti poškodenej, odpovedal jednoznačne: „Nie.“ Z vykonaného dokazovania, podľa obžalovaného, jednoznačne vyplýva, že z jeho strany v žiadnom prípade nešlo o konanie, ktoré by malo za cieľ spôsobiť ublíženie na zdraví inej osobe. Odkazoval následne na judikatúru, podľa ktorej k naplneniu trestného činu ublíženia na zdraví (teraz § 155 a § 156 Trestného zákona) nestačí, aby páchateľ úmyselne vykonal niečo, čo spôsobilo ublíženie na zdraví, ale je treba, aby jeho úmysel smeroval aj k vlastnému ublíženiu na zdraví (primerane R 19/1963, R 22/1968). Pri právnom posudzovaní konania páchateľa, ktorým útočil proti zdraviu občana, nie je možné vychádzať len z toho, aká ujma na zdraví poškodeného bola týmto útokom spôsobená, ale je treba prihliadať aj k okolnostiam, za akých sa útok stal, akým predmetom bolo zaútočené a aké nebezpečenie pre napadnutého z útoku hrozilo (R 16/1964). Pre naplnenie znakov subjektívnej stránky uvedeného trestného činu nepostačuje len zistenie, že páchateľ konal úmyselne, ale sa musí preukázať, že jeho úmysel smeroval aj k spôsobeniu ublíženia na zdraví [teraz § 15 písm. a/, resp. b/ Trestného zákona]. V tejto súvislosti treba prihliadať najmä na okolnosti, za ktorých k útoku došlo, na jeho intenzitu, ďalej nato, či a aký predmet páchateľ k útoku použil a tiež na to, aké nebezpečenstvo za daných okolností pre zdravie napadnutého hrozilo z útoku (primerane R5/1995 - III). (Rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 04.10.2022 sp. zn. 4Tdo/77/2021) V podstate na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a obžalovaného z dôvodu uvedeného v § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je trestne stíhaný.

Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, na podklade podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané by prihliadal prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a nezistiac chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za

porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04)

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005)

Aj z judikatúry Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

V posudzovanej trestnej veci pred súdom prvého stupňa bolo vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Odvolací súd nie je oprávnený nariaďovať súdu prvého stupňa, ako má hodnotiť zistené skutočnosti, môže len preskúmať, či je toto hodnotenie súladné so zákonom uznaným pravidlom uvedeným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorého, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Zodpovedá vykonanému zákonnému dokazovaniu, že hoci obžalovaný poprel spáchanie predmetného skutku tvrdiac, že poškodenej F. povedal, že ak bude volať policajtov, tak z toho bude mať problém, no v tom, že ona na neho začala pľuť, rozhadzovať rukami a on si utieral tvár, keď ona začala okolo neho maširovať s kvetmi, potom že začala cúvať a sadla si na asfalt a ako sedela na zemi, tak sa chytila za nohu a hovorila, že ju bolí koleno, tak on preto odišiel preč so slovami „či robí divadlo“ a ona pritom sedela na zemi, tak je priamo usvedčovaný výpoveďou poškodenej, ktorej pravdivosti výrazne pridalo to, že až štyria na mieste činu prítomní svedkovia, a to bez vzťahu k nemu či k poškodenej, usvedčili obžalovaného z klamstva, keď tvrdili, že poškodenú videli ležať a nie sedieť a usvedčujúcim dôkazom nedokáže konkurovať ani výpoveď manželky obžalovaného, svedkyne B. B., ktorá navyše uviedla, že nebola pri žiadnom incidente jej manžela s poškodenu, akurát jej manžel povedal, že mu poškodená napľula do očí a nič viac jej nepovedal. Potom ani odvolací súd nemal dôvod považovať výpoveď poškodenej o samotnom útoku obžalovaného, že na ňu obžalovaný kričal „ja ti dám žandárov, ja ti dám políciu.“ a podobne, pričom už asi meter od nej rozhadzoval rukami, pravou rukou si chránila tvár, pretože on rozhadzoval oboma rukami a ako si chránila tvár, tak nevie, ktorou svojou rukou, pretože mala zakryté oči, jej do tej ruky udel a ona spadla na zem na betón na svoju ľavú časť tela, no že bol to od neho vtedy silný úder, ktorý cítila, bolela ju celá ľavá strana a hlava, bola v šoku, nevedela vstať. Konkrétne svedkyňa D. D. v prípravnom konaní vypovedala, že keď sa s kamarátkami H. D. a E. D. vracali domov zo školy a prechádzali po ulici D., tak počuli ženský krik, spoza múra nič nevideli, no keď vyšli spoza múra, tak pri bránke p. J. videli na zemi ležať poškodenú F., ktorá kričala o pomoc. Podišli k nej a keďže ona ich požiadala, aby ju odprevadili domov, tak to urobili až ku jej bránke. Keď prichádzali k ležiacej poškodenej, tak obžalovaný vchádzal do bránky na svoj pozemok a po ulici išiel aj A. F.. Uvedené v podstate potvrdili aj svedkyňa H. D. a svedkyňa E. D.. Mimo tieto svedkyne, aj svedok A. F. vypovedal, že počul aj ženský krik a aj mužský hlas, keď vyšiel spoza zákruť, videl pri bránke susedy J. ležať na zemi poškodenú F. a videl asi 2 - 3 metre od nej obžalovaného B., ktorí po sebe vzájomne kričali. F. kričala niečo v zmysle volajte políciu a následne k nej pristúpili H. D., E. D. a D. D. a tie ju zodvihli zo zeme, pričom on pokračoval smerom do mesta. Okrem toho pravdivosti výpovede poškodenej nasvedčuje aj výpoveď svedka B. F., že začiatkom októbra 2021 ráno išiel na polikliniku do Giraltoviac, keď si všimol poškodenú F. ako stojí pred svojim domom na ceste a kývla mu rukou, preto zastavil a ona ho požiadala, či ju neodvezie k lekárovi, pričom cestou mu hovorila, že ju napadol sused B. tak, že ju sotil na zem a že ju bolí ruka, pričom jednu z rúk mala aj obviazanú. Uviedol, že

to bolo asi 2 týždne po tom, ako sa to malo stať a poškodená zrejme išla na kontrolu, keďže ruku už mala obviazanú. Ide o podstatné skutočnosti, na ktoré poukazoval už okresný súd, no pre ich osobitnú dôležitosť a v záujme prehľadnosti na nich odkazuje aj odvolací súd. Sú natoľko usvedčujúce spolu so závermi znalca B. H. I., že ani odvolací súd nepochyboval o vine obžalovaného zo spáchania skutku tak, ako ho v skutkovej vete popísal súd prvého stupňa.

Treba k odvolacím námietkam obžalovaného uviesť, že obžalovaný jednak nepredložil skutočnosti, z ktorých by sa dali identifikovať tí policajti, ktorí po ňom, podľa neho, mali zanechať odkaz poškodenej a žiaden z vykonaných dôkazov nepotvrdil, že by išlo v komunikácii medzi ním a poškodenou o tlmočenie takéhoto odkazu. Z toho vyplýva, že išlo len o účelové výhovorky obžalovaného, ktoré mali podporiť jeho verziu o absencii násilia z jeho strany, verziu, ktorá ale vykonaným dokazovaním nebola ani len sčasti, hoci len v stupni pochybností o jej mozgnej prítomnosti, preukázaná. Preto jej odvolací súd neuveril.

Obžalovaný síce poukazoval na, podľa neho, možnosť, že zistené zranenia mohla poškodená utrpieť pri inej, ako so skutkom nesúvisiacej udalosti, keď mali byť zistené až po určitom čase od skutku a znalec takú možnosť pripustil, no vykonaným dokazovaním žiadna taká udalosť nebola preukázaná a nebolo preukázané ani to, že by sa poškodená vôbec vystavila spôsobom svojho života takémuto riziku. Naopak, z vykonaného znaleckého dokazovania vyplýva, že zistené zranenia, ktoré okresný súd správnym, kritickým postupom podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku v žalovanej skutkovej vete upravil, boli spôsobené pri páde poškodenej na zem po zásahu zo strany konania obžalovaného. Navyše, obžalovaný nepredložil žiadne porovnateľne kvalifikované dôkazy, ktoré by tak komplexne ako znalecký posudok podaný už v tejto veci, pomenoval príčiny a účinky jeho konania proti poškodenej v časovej a miestnej bezprostrednosti k žalovanému skutku, aj vo vzťahu k lekárske správam z tejto trestnej veci.

B. H. I., ako znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, jednoznačne potvrdil, že zranenia, ktoré popísal v znaleckom posudku, boli sumarizáciou jednotlivých vyšetrení a keď pri prvom vyšetrení boli písané len vyvrtnutie a natiahnutie plecového kĺbu a povrchové poranenie vlasovej časti hlavy bez popisu stavu šije, krčnej chrbtice a nosa, tak k ďalším diagnózam prakticky dospel po prečítaní ďalších lekárske nálezov. Poukazoval na to, že praktický lekár prvého kontaktu, ktorý príde k pacientovi, nemôže vyšetrit' všetky zranenia, no napriek tomu už vtedy poškodená popísala, že bola pri jasnom vedomí, komunikovala, že ju sotil, že spadla na zem, zachytila sa rukami a že trochu ju bolí ľavé plece a lekárka to ľavé rameno popísala, len to neuviedla potom do konečných diagnóz. Uviedol, že z medicínskeho hľadiska bolo možné, že došlo medzi 5.- 6. októbrom k úrazu a aj degeneratívne zmeny môžu mať na rozsah zranení vplyv a k rozdielnosti v lekárske správmach uviedol, že išlo dva rozdielne nálezy dvoch lekárov a logicky by to odôvodnilo aj možnosť, že medzitým došlo k nejakému úrazu, no nevyviedol o žiadnom prípade, z ktorého by taká možnosť vyplynula, pričom po predmetnom úraze viaceré lekárske správy z následných vyšetrení vylúčili prítomnosť čerstvého úrazu a tak to zostalo len v rovine zanedbateľnej pravdepodobnosti a nakoľko ani z iných dôkazov taká možnosť nevyplývala, odvolací súd nemal pochybnosti, že k žiadnemu úrazu medzi dvoma rozpornými lekárske správmach nedošlo.

V takej to situácii bola správna a súladná s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku úvaha okresného súdu, ktorý otázku spôsobených zranení a ich priamu súvislosť s predmetným skutkom popísal. Je nesporné, že poškodená už bezprostredne po tomto útoku do telefonického hovoru na tiesňovú linku 155 uviedla, že bola hodená na zem a že má zdravotné problémy, vrátane toho, že ju bolí ruka v pleci z ľavej strany, čo je v zhode s lekárske správmach, ako aj so závermi znaleckého posudku a výpoveďou znalca B. I.. Nakoniec, bola videná viacerými svedkami v prítomnosti obžalovaného ležiac na zemi a sťažujúc sa. Po prevoze do nemocnice a následne pri podrobnejšom vyšetrení už lekár zaznamenal bolestivosť ľavého pleca u poškodenej. Pokiaľ obžalovaný fakticky odkazuje na zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného, práve takto okresný súd postupoval, keď je namieste spomenúť jeho rozhodnutie a úvahu, že v znaleckom posudku popísané zranenia (t. j. pomliaždenie hlavy, krčnej chrbtice, pomliaždenie nosa a pomliaždenie šije), tak tie s výnimkou povrchového poranenia vlasovej časti hlavy ako pomliaždenia hlavy, aj podľa výpovede znalca, neboli popísané v prvotnom vyšetrení poškodenej a táto sa na ne v telefonickom hovore na linku tiesňového volania 155 nesťažovala (s výnimkou bolesti hlavy, ktorá ale skutočne mohla byť skutočne spôsobená aj následne diagnostikovaným vysokým tlakom) a nesťažovala sa na nich ani pri vyšetrení rýchlou lekárske pomocou. Z pohľadu odvolacieho súdu potom súd prvého stupňa správne uvedené poranenia (t. j. s výnimkou poranenia ľavého ramenného kĺbu - pomliaždenie,

natahnutie a podvrtnutie ľavého ramenného kľbu) pri aplikácii spomenutej zásady zo skutkovej vety rozsudku vypustil.

Nakoľko akákoľvek zmena rozsudku v neprospech obžalovaného nebola v dôsledku absencie odvolania podaného prokurátorom namieste, zostáva len konštatovať, že odvolací súd nemal zákonný dôvod zasahovať ani do právnej kvalifikácie skutku, ktorý po jeho úpravách zodpovedá podmienkam Trestného zákona posudzovať zistený skutok obžalovaného výlučne ako prečin ublíženie na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Závažnosť skutku obžalovaného je totiž vysoká. V neprospech obžalovaného nasvedčujú okolnosti /útok na vlastnú susedu po predchádzajúcich viacročných konfliktoch, ktorý akoby znamenal koncentrovaný prejav zlosti až nenávisťi, po ktorom poškodená spadla, no ani vtedy jej nijako nepomáhal, aby jeho úmysel bolo možné považovať len za nepriamu formu úmyslu/ a spôsob spáchania prečinu /použitie akoby nekoordinovaných pohybov rúk s cieľom zjavne zastrašiť poškodenú, o ktorej musel obžalovaný ako muž vedieť, že ide o ženu, vdovu, vyššieho veku/, pričom konal priamym úmyslom. Ani následok a v rámci neho účinok nemožno bagatelizovať, keďže poškodená musela absolvovať lekárske ošetrovanie, viacero dní trvajúce bolesti a ďalšie dôsledky poškodenia svojho zdravia, ktoré pomenoval vyššie uvedený znalec. Aj po znížení závažnosti v dôsledku osoby obžalovaného a jeho usporiadaných pomerov, ide o trestný čin.

Odvolací súd nemal dôvod pochybovať o tom, že súd prvého stupňa pri hodnotení relevantných skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania postupoval podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keď pri tomto postupe zjavne logicky vyvodil skutkové a právne závery o všetkých skutočnostiach potrebných pre uloženie zákonného, odôvodneného a spravodlivého trestu.

Podľa § 34 ods. 1, 4 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona, trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

V období od spáchania predmetného trestného činu do rozhodnutia odvolacieho súdu, hoci ešte nie v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, nadobudli účinnosť ďalšie ustanovenia Trestného zákona. Došlo k zmene znenia Trestného zákona /zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony/, v dôsledku jeho novely zákonom č. 40/2024 Z. z. zo dňa 08.02.2024, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony /pri dočasnom pozastavení účinnosti na podklade uznesenia Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 3/2024-112 z 28.02.2024 uverejneného pod č. 41/2024 Z. z./ v znení vychádzajúcom z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 3/2024-761 z 03.07.2024 uverejneného v Zbierke zákonov pod č. 215/2024 Z. z..

Akceptujúc ustanovenie § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona /podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší. Páchatelovi možno uložiť taký druh trestu, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o trestnom čine rozhoduje, ak je to pre páchatela priaznivejšie/, odvolací súd konštatuje, že ani vo výroku o vine, ani vo výroku o treste nenastal stav, pre ktorý by táto zmena znamenal priaznivejšie postavenie páchatela. V danom prípade okresný súd ukladal trest, postupoval podľa znenia Trestného zákona pred vyššie uvedenou novelou a použil v prospech obžalovaného odvolateľa benefit v podobe zákonného zníženia dolnej hranice trestnej sadzby v dôsledku prevahy poľahčujúcej okolnosti, aj keď neukladal trest odňatia slobody. Aktuálne, podľa Trestného zákona v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania odvolacieho súdu, takýto benefit zo zákona výslovne nevyplýva, keďže ustanovenie § 38 ods. 3 Trestného zákona zákonodarca zo zákona vylúčil. Výmery i druh trestu zostali v zákonných rámcoch bez zmeny.

Pri komplexnom hodnotení všetkých požiadaviek § 34 Trestného zákona, nebolo teda odôvodnené a zákonné zasahovať do výroku o druhu ani výmere uloženého trestu v prospech obžalovaného. Trest

v danom prípade vyjadruje skutočnosť, že išlo o výnimočné vybočenie obžalovaného z medzí riadneho života, ktorému bolo možné predísť dôslednejším rešpektom k telesnej integrite poškodenej, v podstate dôslednejším zachovaním bezpečného odstupu od poškodenej. Pochopiteľne, aj sprievodnému verbálnemu útoku sa obžalovaný mohol vyhnúť, aby sa vyhol morálnemu poklesku aj v tomto smere. Do budúca bude potrebné si to dôsledne uvedomiť a predchádzať konfliktom. Trest, ktorý bol obžalovanému uložený, vytvára pre neho príležitosť dosiahnuť skoré zahladenie odsúdenia a príležitosť viesť riadny život pre sebou samým, no najmä pred prostredím spoločnosti, v ktorej žije.

Pokiaľ teda ide o zákonný dôsledok prečinu obžalovaného, odvolací súd uzatvára, že súd prvého stupňa zohľadnil tak pri druhu, ako aj výmere peňažného trestu i náhradného trestu odňatia slobody, všetky všeobecné aj individuálne zásady platné pre ukladanie trestov a uložený trest zahrňujúci jeho jednotlivé výroky bol ukladaný v rámci zákonnej trestnej sadzby.

Nakoľko odvolací súd ani vo výroku o uplatnenom nároku na náhradu škody, a vôbec v postupe súdu prvého stupňa, nezistil žiadne dôvody pre to, aby odvolaniu obžalovaného čo i len sčasti vyhovel, podané odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.